

5. postní neděle (pro týdeník Znojemsko)

Obvyklé nedělní shromáždění v kostelích zatím kvůli nebezpečí nákazy není možné, proto využívám rád této příležitosti k sdílení Božího slova. Dnešní technika nám sice umožňuje sledovat různě vysílané bohoslužby po internetu, ale Boží přítomnost spíš předpokládá živé shromáždění několika lidí nad Božím slovem ať je to kdekoli, dnes tedy hlavně doma s rodinou.

Bible dosvědčuje, jak židé, kteří byli tolik vázáni na chrám, se museli v situaci deportace do Babylona a zkázy chrámu naučit shromažďovat sami nad Božím slovem a tak vznikly synagogy a sabatová rodinná společenství. A to dodnes a živí jejich víru.

Současná situace, kterou jsme v takové míře ještě nezažili, bude pravděpodobně trvat ještě delší dobu, určitě přes velikonoční svátky. Musíme počítat s tím, že to v nás něco zanechá, že se věci jen tak nevrátí do starých kolejí. Nová zkušenost nás přirozeně změní. Říká se, že člověk nestárne postupně, ale jakými si skoky. Dlouho se cítí stejně dobře, jako by se ani přibývajících roky nic nedělo, a pak najednou třeba nemoc dá zestárnout v krátké době o mnoho let. Patrně i přirozený vývoj světa má takový postup. Krajina se víceméně nemění, přirozená eroze bývá za jednu generaci nepozorovatelná, ale pak přijde bouře, povodeň, a během několika hodin se změní k nepoznání a už taková zůstane, už se to nevrátí zpět. Současná situace nás dovedla do takové zlomové kritické doby v životě společenském i náboženském.

Tato neděle předkládá z evangelia Janova kap. 11. příběh o Lazarovi, který onemocněl, zemřel, byl pohřben a Ježíš ho vzkřísil. Ježíš o jeho nemoci řekl: „To není nemoc k smrti, ale ke slávě Boží.“ Lazar musel projít obvyklými příznaky nemoci i smrti, ale Ježíš z jeho situace učinil znamení. Čas na konečné vzkříšení pro všechny sice ještě nenastal, ale je jisté, že ani smrt není definitivní tečka za životem. A to platí i v přeneseném slova smyslu. Když se děje něco, co člověk nemůže svými silami změnit, a ono ho to tlačí k zemi, není to k zoufání. Nový život se obvykle rodí z bolestí. Tam, kde končí naděje čistě lidská, tam začíná ta překvapující Boží. Lazarovi byl vrácen život jako když člověk vyvázne ze životu nebezpečné situace, probudí se po těžké autonehodě, když překoná těžko léčitelnou nemoc a může říci, že se znovu narodil. Pohled na hodnoty života se tím většinou trochu změní. Dovede snadněji rozlišit, co je důležité a na čem vůbec nezáleží, jak rozhodující jsou dobré vztahy, jak je důležitější to, čím člověk je, než to, co má a jak to zpíváme v jedné písni: „Co ti svět nemůže dát a co ti svět nemůže vzít.“

Jsme zvyklí říkat: Co tě nezabije, to tě posílí. Ve víře platí: I když můžeš na jedné straně mnoho ztratit, věř, že na druhé straně můžeš ještě víc získat. Ale to se musí jako v evangeliu vzkázat Ježíšovi: „Ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Je v nebezpečí, potřebuje tě, bez tebe zahyne, jen na tebe se spoléhá. A s Martou sestrou Lazarovou vyznat: „Věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

V současné složité situaci, do které jsme uvrženi, je třeba udělat všechno, co přirozeně můžeme pro její překonání a při tom s odvážnou nadějí vyhlížet nový život.

Jindřich Bartoš